สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ 4 (ตาก)
รับเลขที่ ๖๐๙๐
วันที่ - ๕ เม.ย. ๒๕๖๒
เวลา ..... น.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักบริหารกลาง ส่วนเสริมสร้างวินัย โทร. ๐ ๒๕๖๑ ๔๒๙๒-๓ ต่อ ๕๖๐๐

ที่ ทส ๑๖๐๑.๖/ว ๑๙๖๕ **วันที่** ๒๙ มีนาคม ๒๕๖๒

เรื่อง ขอส่งจุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย

ส่วนอำนวยการ
รับเลขที่ ๖๖๖๗
วันที่ - 5 เม.ย. 2562

ฝ่ายสารสนเทศ
เลขที่ ๒๓
วันที่ 5 เม.ย. 2562
เวลา .....

เรียน อธิบดีกรมป่าไม้
รองอธิบดีกรมป่าไม้ทุกท่าน
ผู้ตรวจราชการกรมป่าไม้ทุกท่าน
ผู้อำนวยการสำนักทุกสำนัก
ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๑-๓
ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้สาขาทุกสาขา
ผู้อำนวยการกลุ่มพัฒนาระบบบริหาร
หัวหน้ากลุ่มตรวจสอบภายใน

เพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัยสำนักบริหารกลาง ขอส่งจุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับที่ ๑ - ๓ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๒ มาเพื่อเผยแพร่ให้เจ้าหน้าที่ในสังกัดได้ทราบโดยทั่วกัน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(นางสาวถนอม โมบัญคิษฐ์)
ผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง

(นายสุพจน์ ภู่รัตนโอภา)
ผู้อำนวยการสำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ ๔ (ตาก)

ส่ง
- [x] ส่วนอำนวยการ
- [ ] ส่วนจัดการที่ดินป่าไม้
- [ ] ส่วนจัดการป่าชุมชน
- [ ] ส่วนป้องกันรักษาป่าฯ
- [ ] ส่วนส่งเสริมการปลูกป่า
- [ ] ส่วนโครงการพระราชดำริฯ

ลงชื่อ ๕ เม.ย. ๒๕๖๒

- [ ] ฝ่ายบริหารทั่วไป
- [ ] ฝ่ายการเงินและบัญชี
- [ ] ฝ่ายพัสดุ
- [ ] ฝ่ายแผนงานและงบประมาณ
- [x] ฝ่ายสารสนเทศ
- [ ] ศูนย์บริการประชาชน

เรียน ผอ. สจป. ที่ ๔ (ตาก)
- เพื่อโปรดทราบ
- สบก. ส่งจุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับที่ ๑ - ๓ ปีงบประมาณ พ.ศ ๒๕๖๒ มาเพื่อเผยแพร่ให้เจ้าหน้าที่ในสังกัดได้ทราบ
- เห็นควรแจ้งเวียนส่วน / ศูนย์ทราบทางเว็บไซต์ สจป. ที่ ๔ (ตาก)
- โปรดพิจารณา

(นางสาวสุชาดา จันตะวงศ์)
เจ้าพนักงานโสตทัศนศึกษา

(นางสาวฉันทนา [illegible])
หัวหน้าฝ่ายสารสนเทศ

(นางสาวเตือนใจ ประทุมมา)
นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการ ปฏิบัติหน้าที่
ผู้อำนวยการส่วนอำนวยการ

จุลสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง
ฉบับที่ ๑ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒

จุลสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

กรณีตัวอย่างการกระทำความผิดวินัย

ข้าราชการ "คืนเงิน" ที่ "เรียกเก็บ" ไปแล้ว...ความผิดสำเร็จไม่ใช่เหตุลดหย่อนโทษ!

ข้าราชการที่มีพฤติกรรม การ **"เรียกรับเงิน"** โดยอาศัยอำนาจหรือหน้าที่ในตำแหน่งราชการ ถ้าต่อมาได้คืนเงินให้กับผู้ถูกเรียกไปแล้ว...จะถือเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงและเป็นความผิดวินัยร้ายแรงหรือไม่?

ข้อพิพาทในคดีนี้ เป็นเรื่องของข้าราชการซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสอบคัดเลือกบุคคลเพื่อบรรจุเป็นลูกจ้างชั่วคราวของส่วนราชการ ถูกร้องเรียน (โดยผู้ถูกเรียกรับเงิน) ว่าก่อนและหลังการสอบได้เรียกรับเงินจากผู้เข้าสอบ(รวมทั้งผู้ร้องเรียน) และได้ให้ข้อสอบและบอกคำเฉลยข้อสอบให้แก่ผู้สมัครสอบคัดเลือกหลายราย

พยานหลักฐานจากการสอบสวนข้อเท็จจริงและการสอบสวนทางวินัย ฟังได้ว่าข้าราชการผู้นี้มีพฤติการณ์ตามที่ถูกร้องเรียน ผู้มีอำนาจจึงมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ

ข้าราชการดังกล่าว (ผู้ฟ้องคดี) เห็นว่า คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการดังกล่าว โดยกล่าวอ้างว่าไม่ได้มีเจตนาในการเรียกรับเงิน เพียงแต่เป็นการพูดล้อเล่น ทั้งเป็นเงินจำนวนเล็กน้อยเพียง ๕,๐๐๐ บาท และในห้องสอบมีกรรมการหลายคนจึงไม่สามารถบอกคำเฉลยข้อสอบได้ นอกจากนี้ได้โอนเงินคืนแล้วแต่เพื่อชำระหนี้

ข้อกล่าวอ้างฟังได้หรือไม่?

คดีนี้**ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า** ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญและได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการสอบคัดเลือกฯ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ดำเนินการสอบคัดเลือก โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ **และเมื่อพิจารณาจากถ้อยคำพยาน** จากการสอบสวนทางวินัย พยานทุกคนล้วนเป็นประจักษ์พยาน ซึ่งเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ด้วยตนเองและให้การสอดคล้องต้องกันว่า ผู้ฟ้องคดีเรียกรับเงินจากผู้สมัครสอบและนำแบบคำถามไปให้ผู้เข้าสอบและบอกคำเฉลยข้อสอบก่อนเข้าห้องสอบและในขณะสอบเมื่อพยานไม่มีเหตุโกรธแค้นหรือโกรธเคืองกันมาก่อน ไม่ปรากฏว่าถูกบังคับขู่เข็ญเพื่อให้ถ้อยคำปรักปรำผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีให้การขัดแย้งกันเกี่ยวกับเหตุผลของการโอนเงินคืนว่าเป็นการจ่ายเพื่อเป็นค่าน้ำมันจึงไม่มีน้ำหนักรับฟังได้ พฤติการณ์จึงเป็นการกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย

นอกจากนี้ ศาลปกครองสูงสุดยังได้วางหลักการสำคัญเพื่อเป็นแนวทางประกอบการใช้ดุลพินิจไว้ว่า (๑) แม้ข้าราชการที่เรียกรับเงินจะคืนเงินให้แก่ผู้ถูกเรียนรับเงินแล้วก็ไม่มีเหตุอันควรลดหย่อนโทษ เพราะการกระทำได้เสร็จสิ้นเป็นความผิดแล้ว (๒) การเรียกรับเงินไม่จำเป็นว่าจะเกิดขึ้นก่อนสอบ แต่อาจเกิดขึ้นหลังการสอบแต่ก่อนที่จะมีการประกาศรายชื่อผู้สอบคัดเลือกได้ (๓) จำนวนเงินจะมากหรือน้อยก็ถือเป็นการกระทำโดยทุจริต (๔) ตำแหน่งหน้าที่ของข้าราชการผู้เรียกรับเงินมิใช่ข้อสาระสำคัญ

ผู้อำนวยการส่วนอำนวยการ

คดีนี้จึงถือเป็นบรรทัดฐานให้ข้าราชการทุกคนจะต้องรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนเอง ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไม่แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งประชาชนผู้ที่ติดต่อราชการไม่ว่าด้วยเรื่องใด จะต้องไม่สนับสนุนให้ข้าราชการกระทำผิดวินัยด้วยการให้ผลประโยชน์ใด ๆ โดยมิชอบด้วยเช่นกัน (ผู้สนใจสนใจสามารถอ่านได้จากคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๗๓/๒๕๖๑)

.....

(อ้างอิง : จากเว็บไซต์ศาลปกครอง http://www.admincourt.go.th/ เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทาหรณ์จากคดีปกครอง)

จุลสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง
ฉบับที่ ๒ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒

จุลสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

กรณีตัวอย่างการกระทำความผิดวินัย

"ชู้สาว" เมื่อพฤติการณ์อนุมานได้ว่ามีความสัมพันธ์พิเศษต่อกัน... ผิดวินัยร้ายแรง??

ข้าราชการมีพฤติกรรมเป็น " ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง" เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

แต่การประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงมีลักษณะอย่างไรนั้น กฎหมายที่บัญญัติเป็นความผิดอาจไม่ได้ให้ความหมายหรืออธิบายลักษณะของพฤติกรรมไว้ การพิจารณาจึงขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในแต่ละกรณี เช่น การมียาเสพติดไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๗๙๓/๒๕๖๐) การใช้อาวุธปืนยิงผู้อื่นถึงแก่ความตาย การมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและการพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่มีเหตุอันควร (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๓๒๗/๒๕๖๐)

การที่ข้าราชการประพฤติตนไม่เหมาะสมในทางเพศกับผู้อื่นที่มิใช่คู่สมรสของตน

อาจเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่ถือเป็นการ "ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง" และในการพิจารณาเพื่อลงโทษในทางอาญา

ดังเช่นอุทาหรณ์ที่ยกมานำเสนอในฉบับนี้ เป็นกรณีที่ข้าราชการ "ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง" ในทางชู้สาว จนกระทั่งหน่วยงานต้นสังกัดมีคำสั่งลงโทษทางวินัยปลดออกจากราชการ และข้าราชการที่ถูกลงโทษได้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจสอบพยานหลักฐานต่าง ๆ สรุปได้ว่า

นางสมหญิงซึ่งเป็นข้าราชการครูมีสามีที่จดทะเบียนสมรสถูกร้องเรียนกล่าวหาว่ามีสัมพันธ์ในทางชู้สาวกับนายเสือซึ่งเป็นข้าราชการที่มีคู่สมรสอยู่แล้ว โดยพยานบุคคล ๓ รายที่พักอาศัยอยู่ใกล้เคียงกับบ้านพักของนางสมหญิงให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกันว่า ได้พบเห็นนางสมหญิงและนายเสือพักอาศัยอยู่ด้วยกันที่บ้านซึ่งปลูกสร้างร่วมกัน นายเสือได้บอกกับพยานซึ่งเป็นผู้รับจ้างถมดินที่บ้านนางสมหญิงว่า นางสมหญิงเป็นภริยาของตน นางสมหญิงได้ยอมรับว่านายเสือได้พักอาศัยอยู่บ้านเดียวกัน แต่เป็นการพักอาศัยชั่วคราว ส่วนสามีของนางสมหญิงให้การว่านางสมหญิงไม่กลับบ้านที่อยู่ร่วมกับสามีทุกวัน โดยจะกลับเฉพาะวันเสาร์และวันอาทิตย์เท่านั้น ส่วนพยานฝ่ายนางสมหญิงเป็นชาวบ้านคนละตำบลคนละพื้นที่ และเป็นข้าราชการซึ่งจะพบเห็นกันเฉพาะในสถานที่ราชการ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อพยานไม่มีเหตุโกรธเคืองหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะให้การปรักปรำนางสมหญิง (ผู้ฟ้องคดี) และคำสั่งลงโทษทางวินัยไม่จำเป็นต้องปรากฏหลักฐานจนปราศจากข้อสงสัยเหมือนการลงโทษทางอาญา ทั้งการดำเนินการทางวินัยและการดำเนินคดีอาญามีหลักเกณฑ์ วิธีการสอบสวนและการลงโทษไว้เป็นการเฉพาะแยกจากกันคนละส่วน และกฎหมายบัญญัติให้ดำเนินการทางวินัยได้โดยไม่ต้องรอฟังผลคดีอาญา

เมื่อนางสมหญิงมีพฤติการณ์อยู่อาศัยในบ้านร่วมกันสองต่อสองกับนายเสือจนตลอดข้ามคืน ย่อมอนุมารได้ว่ามีความสัมพันธ์พิเศษต่อกัน การที่นางสมหญิงประพฤติตนไม่เหมาะสมเป็นเหตุให้บุคคลอื่นติฉินว่า มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับสามีของผู้อื่น จึงเป็นการไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของหน้าที่ราชการและผิดศีลธรรม อันถือว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๙๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ (เทียบเคียงได้กับมาตรา ๘๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑) ดังนั้น คำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการจึงเหมาะสมกับความผิด (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๕๔๖/๒๕๖๐)

คดีนี้ถือเป็นอุทาหรณ์สำหรับข้าราชการว่า จะต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ที่ดำรงอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความประพฤติส่วนตัวในบางกรณีดังเช่นความสัมพันธ์ในทางชู้สาวนั้น แม้จะไม่เป็นความผิดทางอาญา แต่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงที่อาจถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการได้ และบางกรณีอาจต้องรับผิดทางแพ่งตามกฎหมายลักษณะครอบครัวด้วย

.....

(อ้างอิง : จากเว็บไซต์ศาลปกครอง http://www.admincourt.go.th/ เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทาหรณ์จากคดีปกครอง)

จุลสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง
ฉบับที่ ๓ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๒

จุลสารข่าวส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

กรณีตัวอย่างการกระทำความผิดวินัย

ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะ....วินิจฉัยไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง!!

"ทุจริตคิดโกงชาติ จะพินาศทั้งราษฎร์รัฐ" วันนี้ขอขึ้นต้นด้วยคำขวัญที่ชนะเลิศการประกวดคำขวัญของสำนักงาน ป.ป.ช. ซึ่งชี้ให้เห็นถึงโทษของการทุจริตคอรัปชั่นที่จะนำพาความเสียหายมาให้กับทุกคนในชาติ

เป็นที่ทราบกันดีว่า **พฤติกรรมการทุจริต** ถือเป็นภัยร้ายแรงและมักจะกำหนดให้เป็นลักษณะต้องห้ามในคุณสมบัติของตำแหน่งที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ราชการต่างๆ รวมทั้งจะต้องพ้นจากตำแหน่งหากถูกสอบสวนทางวินัยแล้วพบว่ามีพฤติกรรมในทางทุจริตจริง ทั้งยังต้องถูกดำเนินคดีอาญาอีกด้วย

ตำแหน่งที่ว่าดังกล่าว รวมถึงตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลด้วย ซึ่งมาตรา ๔๗ ทวิ (๒) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้กำหนดลักษณะต้องห้ามในการดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล คือมีพฤติกรรมในทางทุจริต ซึ่งความหมายตามมาตรา ๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา หมายถึง **การแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น**

โดยเมื่อมีการร้องเรียนกล่าวหาหรือมีข้อสงสัยในพฤติกรรมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในเรื่องดังกล่าว นายอำเภอมีหน้าที่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนและวินิจฉัยโดยเร็ว ว่าสมาชิกผู้นั้นต้องพ้นจากตำแหน่งเพราะมีพฤติกรรมในทางทุจริตหรือไม่

ฟังอย่างนี้แล้ว อาจมีข้อสงสัยว่า **การกระทำผิดฐานทุจริตซึ่งมีทั้งโทษทางอาญาและโทษทางวินัย นั้น การที่นายอำเภอจะวินิจฉัยว่าผู้นั้นมีพฤติกรรมในการทุจริตจนต้องพ้นจากตำแหน่งซึ่งถือเป็นโทษทางวินัยขั้นสูงสุด จะต้องรอฟังผลการพิจารณาคดีในทางอาญาจากศาลก่อนหรือไม่?**

ประเด็นนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วางบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า **การดำเนินการทางวินัยถือเป็นคนละส่วนกับการดำเนินคดีอาญา** ผู้มีหน้าที่สามารถดำเนินการทางวินัยไปได้เลยโดยไม่จำเป็นต้องรอฟังผลจากคดีอาญา ทั้งนี้เนื่องจากโทษทางวินัยกับโทษทางอาญามีวัตถุประสงค์ในการลงโทษที่แตกต่างกันนั่นเอง

โทษทางอาญา เป็นเรื่องของการกำหนดโทษเพื่อมุ่งให้สังคมอยู่อย่างสงบสุข จึงต้องควบคุมและป้องกันการกระทำของบุคคล ซึ่งมีตัวบทกำหนดลักษณะความผิดและโทษไว้อย่างชัดเจน และจะพิสูจน์ความจริงโดยกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โทษทางอาญามีอัตราโทษหลายระดับและสูงสุดคือประหารชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องกระทบต่อชีวิต ร่างกาย สิทธิและเสรีภาพ ฉะนั้น ในการจะลงโทษทางอาญาจึงต้องปรากฏพยานหลักฐานชัดแจ้งปราศจากข้อสงสัย หากไม่ชัดเจนก็จะยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย

แต่สำหรับโทษทางวินัยนั้น เป็นมาตรการที่มุ่งควบคุมความประพฤติของเจ้าหน้าที่ของรัฐ มิให้กระทำการที่ฝ่าฝืนกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับต่างๆ ตลอดจนศีลธรรมอันดี และจะพิสูจน์ความจริงด้วยกระบวนการทางวินัย โทษทางวินัยไม่มีโทษที่กระทบต่อชีวิตหรือการจำกัดสิทธิเสรีภาพ ฉะนั้น การพิจารณาโทษทางวินัยกฎหมายจึงให้อำนาจดุลพินิจผู้บังคับบัญชาโดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานตามสำนวนของคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย

ถึงตรงนี้จะเห็นว่าโทษทางวินัยและอาญานั้นมิได้เกี่ยวข้องกัน และใช้กระบวนการพิจารณาที่ต่างกัน ฉะนั้นการพิจาณาโทษจึงแยกเป็นอิสระจากกัน

มาดูตัวอย่างคดีที่ศาลปกครองได้วางบรรทัดฐานไว้ กรณีนายตามติดได้ร้องเรียนต่อนายอำเภอว่านายตัวต่อ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลได้กระทำการทุจริตเนื่องจากลักลอบบุกรุกทำลายป่า โดยว่าจ้างรถแบ็คโฮไปขุดดินลูกรังในบริเวณสถานที่เกิดเหตุซึ่งอยู่ในเขาป่าสงวน กระทั่งเจ้าหน้าที่ป่าไม้ได้เข้าจับกุมดำเนินคดีอาญาและมีการซัดทอดมาถึงนายตัวต่อ โดยนายอำเภอได้มอบหมายให้ปลัดอำเภอร่วมเป็นพนักงานสอบสวนและนายอำเภอได้ควบคุมการสอบสวนในฐานะหัวหน้าพนักงานสอบสวน ต่อมาพนักงานสอบสวนมีความเห็นสั่งฟ้องนายตัวต่อและพวก เรื่องอยู่ระหว่างการพิจารณาของอัยการ

ในส่วนการดำเนินการทางวินัย นายอำเภอได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ซึ่งมีมติว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่านายตัวต่อมีพฤติกรรมไปในทางทุจริต นายอำเภอพิจารณาแล้วเห็นด้วย จึงมีหนังสือแจ้งนายตามติดในฐานะผู้ร้องเรียน นายตามติดไม่เห็นด้วยจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองว่าการวินิจฉัยของนายอำเภอไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการช่วยเหลือนายตัวต่อ ขอให้ศาลเพิกถอนคำวินิจฉัยของนายอำเภอดังกล่าว

นายอำเภอโต้แย้งว่าพยานหลักฐานยังไม่เพียงพอที่จะรับฟังได้ว่านายตัวต่อได้ทำการบุกรุกทำลายป่า จึงสมควรรอการสั่งเด็ดขาดทางวินัยไว้ก่อนจนกว่าจะทราบผลทางคดีอาญา อีกทั้งการกระทำของนายตัวต่อก็มิได้กระทำโดยใช้ตำแหน่งหน้าที่แต่อย่างใด

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงและพฤติกรรม ตลอดจนพยานหลักฐานจากการสอบสวนของคณะกรรมการฯ ซึ่งต่างให้การสอดคล้องกันว่านายตัวต่อเป็นผู้ว่าจ้างให้กระทำการโดยที่พยานมิได้มีเหตุโกรธเคืองกับนายตัวต่อมาก่อน อีกทั้งในชั้นการสอบสวนดำเนินคดีอาญา นายอำเภอในฐานะหัวหน้าพนักงานสอบสวนก็ได้มีความเห็นเสนอต่ออัยการว่าเห็นควรสั่งฟ้องโดยเห็นว่าได้กระทำผิดตามข้อกล่าวหาและพยานหลักฐานพอฟ้อง จึงไม่มีเหตุผลใดที่นายอำเภอจะวินิจฉัยกรณีการสอบสวนทางวินัยไปในทางว่าไม่มีน้ำหนักเพียงพอซึ่งแตกต่างจากการเสนอความเห็นต่ออัยการ

คำวินิจฉัยของนายอำเภอที่เห็นว่านายตัวต่อยังไม่มีพฤติกรรมในทางทุจริตอันเป็นเหตุให้พ้นจากสมาชิกภาพสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น จึงเป็นการ<u>ใช้ดุลพินิจไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง</u> อีกทั้ง “พฤติกรรมในทางทุจริต” ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลฯ ไม่จำต้องถึงขนาดว่าจะต้องมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิด หากมี**ข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะเชื่อว่าบุคคลนั้นมีพฤติกรรมในทางทุจริต**ก็เป็นเหตุให้พ้นจากตำแหน่งได้แล้ว คำวินิจฉัยของนายอำเภอที่ว่าผู้ฟ้องคดียังไม่มีพฤติกรรมในทางทุจริต**จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย** (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๒๐๗/๒๕๖๐)

จะเห็นได้ว่า การพิจารณาทางวินัยนั้น แยกเป็นอิสระจากการพิจารณาทางอาญา โดยการดำเนินการทางวินัยจะต้องชอบด้วยกระบวนการขั้นตอนตามที่กฎหมายของข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐประเภทนั้น ๆ กำหนดไว้ อีกทั้งการใช้ดุลพินิจของผู้มีอำนาจจะต้อง**มีเหตุผลและสอดคล้องกับข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน**ที่เกี่ยวข้อง ไม่อาจใช้อำนาจวินิจฉัยไปตามอำเภอใจหรือใช้อำนาจวินิจฉัยไปในทางช่วยเหลือกันได้

กรณีการพ้นสภาพการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ด้วยเหตุ "มีพฤติกรรมในทางทุจริต" พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลฯ มิได้กำหนดว่าต้องเป็นการกระทำทุจริตต่อหน้าที่ ฉะนั้น ผู้กระทำจะมิได้กระทำโดยอ้างตำแหน่งหน้าที่ ก็อาจต้องพ้นจากตำแหน่งหน้าที่ได้ดังเช่นนายตัวต่อนั่นเอง

.....

(อ้างอิง : จากเว็บไซต์ศาลปกครอง http://www.admincourt.go.th/ เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทาหรณ์จากคดีปกครอง)